

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΝΕΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Εχθροί μας είναι αυτοί που εκμεταλλεύονται την πρόοδο

Εχετε προσέξει πως οι Έλληνες δεν φταίνε ποτέ για τα λάθη τους, τα εγκλήματά τους, τις προδοσίες τους και για ό,τι κακό τους βρεί; Φταίει ο Θεός επειδή κάπκαν ζωντανόι 93 αθώοι σύμφωνα με κάποιον αντίχριστο αρχιερέα, φταίει η κακιά ώρα αν προκαλέσουμε οδικό δυστύχημα, φταίει το... μάτι αν αρρωστήσουμε, φταίει οι γονείς μας που δεν μάς ανέθρεψαν σωστά αν εγκληματήσουμε, φταίει η Δημοκρατία αν την προδόσουν οι φασίστες, φταίει η κακή μας τύχη για τα στραβά που συμβαίνουν στη ζωή μας.

Σήμερα, όμως, δεν θ' ασχοληθώ με τα χιλιοειπωμένα, αλλά με την τεχνολογική εξέλιξη που κάνει θαύματα και θα πρέπει να είναι ο καλύτερός μας φίλος, αλλά τη βλέπουμε σαν εχθρό.

Η επέλαση των ηλεκτρονικών υπολογιστών είναι μεγάλο ανθρώπινο επίτευγμα που σώζει ζωές, που αυξάνει τις γνώσεις μας, που μάς απαλλάσσει από χρονοβόρους υπολογισμούς, που επιταχύνει τα επαγγελματικά καθήκοντά μας, που μάς ψυχαγωγεί, μάς επιμορφώνει και καταγράφει τις δραστηριότητες στη ζωή μας.

Στόχος των ηλεκτρονικών υπολογιστών δεν είναι να μάς κάνουν κακό γιατί δεν μπορούν, αφού εμείς έχουμε το δάχτυλο στο διακόπτη και μπορούμε να τους σταματήσουμε ακαριαία.

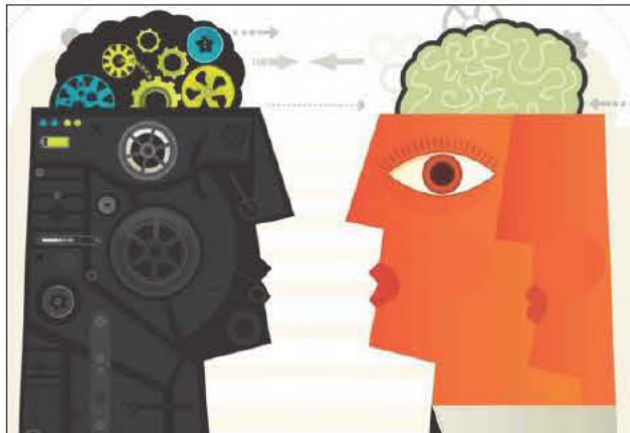
Κακό, όμως, μπορούν να μάς κάνουν οι εχθροί της ανθρωπότητας, που χρησιμοποιούν τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές για να κατασκευάζουν όπλα μαζικής καταστροφής και να τα κατευθύνουν, οι φονιάδες που μαθαίνουν στο διαδίκτυο να κατασκευάζουν βόμβες για να σκοτώσουν αθώους, οι απατεώνες που κλέβουν το βιοσ μας από τραπεζικούς και άλλους λογαριασμούς, οι πλαστογράφοι, οι ανώμαλοι παιδεραστές και κάθε λογής κακοποιοί.

Μη εξαιρετέοι είναι αυτοί που χρησιμοποιούν τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές για να μειώσουν τους υπαλλήλους τους, ή να πληρώνουν λιγότερα αυτούς που χρησιμοποιούν σε τριτοκοσμικές χώρες για ένα κομμάτι ψωμί.

Οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές απλά εκτελούν εντολές αυτών που τους χρησιμοποιούν, χωρίς να μπορούν να κρίνουν αν είναι καλές ή κακές. Ο υπολογιστής δεν γνωρίζει τί κακό μπορεί να κάνει ένας πύραυλος, ούτε τί καλό μπορεί να κάνει η βοήθειά του σε έναν γιατρό, σε έναν δάσκαλο, ή και σε έναν τεχνίτη.

«Οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές κλέβουν τις δουλειές μας», είναι μια από τις πιο σοβαρές καταγγελίες εναντίον της προόδου, λες και οι υπολογιστές είναι άνεργοι που ψάχνουν για δουλειά, ή το επίδομα ανεργίας! Πρόκειται για παραμύθι φυσικά, αν και η τεχνολογική εξέλιξη προκάλεσε την εξαφάνιση πολλών επαγγελματιών, όπως στην τυπογραφία επειδή τη γνωρίζω αρκετά καλά. Όμως, χωρίς τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές, αμφιβάλω αν θα μπορούσαν να επιβιώσουν σήμερα χιλιάδες έντυπα σε όλο τον κόσμο με σελιδοποιούς και λινοτύπες. Συμπεριλαμβανομένων, ομογενειακών εφημερίδων...

Θυμάμαι πολύ καλά την περίοδο που άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές και ομολογουμένως υπήρχαν ανησυχίες για το μέ-

λον των εργαζομένων.

Τότε έγινε η μεγάλη απάτη, με ψεύτικες υποσχέσεις από τους φορείς των εργοδοτών και διάβασα δεκάδες άρθρα για την ευημερία που θα συνόδευε την άφιξη της τεχνολογικής εξέλιξης. Μεγαλύτερους μισθούς από το μικρότερο κόστος παραγωγής και λιγότερες ώρες εργασίας για να μην αυξηθεί η ανεργία. Μάλιστα, διάβασα και προτάσεις για το πώς θα πρέπει να ψυγαγωγούνται οι εργαζόμενοι που θα έχουν πολλές ελεύθερες ώρες στη διάθεσή τους!

Τίποτε από όλα αυτά δεν εφαρμόστηκε και σήμερα οι εργαζόμενοι δουλεύουν περισσότερες ώρες με μικρότερους μισθούς.

Φταίει η τεχνολογική πρόοδος; Οχι βέβαια, η απλυστία των μεγάλων επιχειρήσεων είναι κυρίως ο ένοχος, αυτές που σύμφωνα με την κυβέρνηση Τέρνμποουλ θα πρέπει να ελεήσουμε με τον οβολόν μας για να γίνουν ανταγωνιστικές...

Η τεχνολογική εξέλιξη είναι ο χαμένος φίλος μας που θα πρέπει να ξαναβρούμε και να τον αγκαλιάσουμε για να γίνει πιο εύκολη η ζωή μας και να βελτιωθεί το βιοτικό μας επίπεδο.

Στην κοινωνία που ζούμε, όμως, τίποτε δεν χαρίζεται,

όλα κατακτώνται με αγώνες.

Εχω γράψει πολλές φορές πως οι εργαζόμενοι και οι μικροεπιχειρηματίες είμαστε χαζοχαρούμενοι, ικανοποιημένοι όταν τρώμε τα ψίχουλα που περισσεύουν από τα λουκούλια γεύματα των τρανών της γης.

Φταίμε επειδή έχουμε το πιο αποτελεσματικό όπλο στον αγώνα για την επιβίωσή μας σε μια δημοκρατία και δεν το χρησιμοποιούμε: Την πολύτιμη ψήφο που πωλούμε σε τιμή ευκαιρίας, αντί να την παζαρέψουμε για ένα καλύτερο μέλλον για εμάς και τα παιδιά μας. Ξεχάστε τις απεργίες και τις στάσεις εργασίας τού χθες, που σήμερα αντιμετωπίζουν με ευκολία οι μεγάλες επιχειρήσεις και άστε τους δήθεν αριστερούς που ζουν στον δικό τους κόσμο περιμένοντας στον αιώνα τον άπαντα την επανάσταση. Καλή η ιδεολογία, όμως ο σύγχρονος εργαζόμενος που δεν μπορεί να περιμένει την επανάσταση για να ζήσει καλά, δεν πρέπει να ψηφίζει με την καρδιά που δεν είναι πάντα ο καλύτερος σύμβουλος. Με το μυαλό πρέπει να ψηφίζει για το οικονομικό συμφέρον του.

Ετσι ψηφίζουν οι μεγαλοεπιχειρηματίες, γι' αυτό διαφεντεύουν την κοινωνία μας και γι' αυτό τα συνδικάτα έχασαν τον ταξικό πόλεμο που τους κήρυξε ο Τζον Χάουαρντ.

Οι μεγαλοεπιχειρηματίες θα υποστηρίξουν και μια κομμουνιστική κυβέρνηση αν τούς συμφέρει, όπως γίνεται για παράδειγμα στην Κίνα.

Η ελληνική έμπνευσης Δημοκρατία μάς έδωσε το όπλο της ψήφου, για να μη συγκρουστούμε βίαια με το κεφάλαιο -που θα μάς συντρίψει, όπως τη Σοβιετική Ένωση-, αλλά για να το αναγκάσουμε να μοιραστεί μαζί μας τον εθνικό πλούτο που δικαιούμαστε σαν ισότιμοι πολίτες.

Παροικιακοί καυγάδες

Εκτός από τους Αθηναίους, ακούω και διαβάζω για καυγάδες σε άλλα σωματεία μας. Δεν θα αναφέρω ονόματα γιατί αιτία θέλουν ν' αρχίζουν να βρίζουν οι καρεκλοκένταυροι, όμως αυτοί οι παροικιακοί καυγάδες που άρχισαν με την μετανάστευση των Ελλήνων στην Αυστραλία πριν 150 χρόνια, είναι μια πληγή πυορροούσα στο σώμα της ομογένειας.

Μόνο ένας Θεός γνωρίζει πόσα εκατομμύρια δολάρια χάθηκαν από την ομογένεια σε δικαστικές μάχες, πόσα σωματεία και άτομα χρεοκόπησαν επειδή δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν.

Εγώ ρωτώ με τη γνωστή αφέλεια που με διακρίνει: Είναι καιρός για καυγάδες στην εποχή μας; Όταν τα περισσότερα σωματεία μας φυτοζωούν και φυλλοροούν, έχουν την πολυτέλεια τού τσαμπουκά; Αντί να συζητούν πώς θα συνεργαστούν για να φτιάξουμε μια σύγχρονη νέα ομογένεια μονιασμένη, σφριγηλή και δημιουργική με τεράστια κεφάλαια στη διάθεσή της;

Θ' αφήσουμε ανεκμεταλλευτο και το μεγαλύτερο κεφάλαιό μας, τα νιάτα μας, να καταφύγουν σε «ξένα χέρια» και να πλουτίσουν άλλοι με τις γνώσεις, την εργατικότητα και τον ενθουσιασμό των μορφωμένων και χαρισματικών παιδιών μας; Επειδή εμείς δεν ξέρουμε να μοιράσουμε δύο γαϊδάρων άχυρα; Ποιός θα μάς σώσει, άραγε, όχι από τους βάρβαρους, αλλά από τον κακό εαυτό μας;